

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το άδειο σπίτι**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Empty House

Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2013

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Rosamunde Pilcher, 1973

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Drunaa/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2000, με τον τίτλο «Το έρημο σπίτι»

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Δεκέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3079-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3080-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishes since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΣΠΙΤΙ

Μετάφραση: Κώστια Κοντολέων

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Μαζεύοντας κοχύλια

Δίδυμα αστέρια

Σεπτέμβρης

Το λιοντάρι που κοιμάται

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Ο γυρισμός

Χειμερινό ηλιοστάσιο

Το άγριο θυμάρι

Το τέλος του καλοκαιριού

Η μέρα της καταιγίδας

Η άλλη όψη

Λουλούδια στη βροχή

Το γαλάζιο δωμάτιο

Το καρουζέλ

Φωνές το καλοκαίρι

Χιόνι τον Απρίλη

Ήταν τρεις η ώρα ενός ηλιόλουστου και ζεστού δευτεριάτικου απογεύματος του Ιουλίου, η μυρωδιά του σανού γέμιζε τον δροσερό από τη θαλασσινή αύρα αέρα που ερχόταν από τον Βορρά. Από την κορφή του λόφου, στο σημείο όπου ο δρόμος ανηφορίζοντας ελισσόταν στην πλαγιά του Καρν Έντβορ, η γη κατηφόριζε προς μακρινούς λόφους και χωράφια, που σαν κίτρινες κορδέλες τα διέτρεχαν οι συστάδες των σχίνων, με προεξοχές γρανίτη να ξεπετάγονται εδώ κι εκεί ανάμεσά τους, χωρίζοντάς τα σε δεκάδες μικρότερα. *Όμοια με κουρελού*, σκέφτηκε η Βιρτζίνια, καθώς τα βοσκοτόπια φάνταζαν στα μάτια της σαν κομμάτια πράσινου βελούδου, το φρεσκοκομμένο χρυσοπράσινο σανό σαν γυαλιστερό σατέν, το ροζ χρυσαφί των λυγερόκορων καλαμποκιών σαν κάτι απαλό και χνουδωτό, που σε καλούσε να το χαϊδέψεις, να το αγγίξεις.

Ήταν πολύ ήσυχα. Αλλά, όταν έκλεισε τα μάτια της, οι ήχοι του καλοκαιρινού απογεύματος άρχισαν να της επιβάλλονται, ξεχωριστά ο ένας από τον άλλο, προσπαθώντας να τραβήξουν την προσοχή της. Το βουητό του αέρα, απαλό στ' αυτιά της, έκανε τη φτέρη να ανασαλεύει. Ένα αυτοκίνητο που ανηφόριζε τον μακρύ λόφο από το Πόρθκερις άλ-

λαξε ταχύτητα κι ανέβηκε τον δρόμο. Από μακριά έφτασε ο ευχάριστος καλοκαιρινός ήχος, όμοιος με βουητό μελισσών, των θεριζοαλωνιστικών μηχανών. Άνοιξε τα μάτια της και μέτρησε τρεις από αυτές, όλες τους σμικρυνμένες από την απόσταση. Έμοιαζαν με παιδικά παιχνίδια, κόκκινες και μικροσκοπικές σαν τις μινιατούρες που ο Νίκολας έσπρωχνε στο χαλί του παιδικού δωματίου.

Το αυτοκίνητο πλησίασε στην κορυφή του λόφου με πολύ χαμηλή ταχύτητα, κι εκείνοι που ήταν μέσα, συμπεριλαμβανομένου και του οδηγού, κοίταζαν από τα ανοιχτά παράθυρα την υπέροχη θέα. Τα πρόσωπά τους κόκκινα από το ηλιόκαμα, τα γυαλιά τους αντανakλούσαν το φως, τα μπράτσα τους εξείχαν από τις κοντομάνικες μπλούζες, το αυτοκίνητο ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Καθώς περνούσε από τον παράδρομο όπου η Βιρτζίνια είχε αφήσει το δικό της αυτοκίνητο, μια από τις γυναίκες στο πίσω κάθισμα σήκωσε το κεφάλι της και την είδε να τους κοιτάζει από την πλαγιά του λόφου. Για ένα απρόσμενο λεπτό τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, λίγο πριν το αυτοκίνητο χαθεί, στην επόμενη στροφή προς το Λαντς Εντ.

Η Βιρτζίνια κοίταξε το ρολόι της. Τρεις και τέταρτο. Αναστέναξε, σηκώθηκε, τίναξε το γρασίδι και τα φύλλα της φτέρης από το πίσω μέρος του λευκού τζιν της και κατηφόρισε τον λόφο προς το αυτοκίνητό της. Το δερμάτινο κάθισμα ζεματούσε από τον ήλιο. Έκανε στροφή με το αυτοκίνητό της επιστρέφοντας στο Πόρθκερις, ενώ το μυαλό της γέμιζαν ασύνδετες εικόνες. Του Νίκολας και της Κάρα, κλεισμένων στο καινούργιο παιδικό δωμάτιο του Λονδίνου, να πηγαίνουν κάθε μέρα στους Κήπους του Κένσινγκτον με την νταντά· στον Ζωολογικό Κήπο και στο Μουσείο Κοστουμιών και σε κατάλληλες ταινίες με τη γιαγιά τους. Θα έκανε ζέστη στο Λονδίνο, θα ήταν αποπνικτικά. Αναρωτιόταν αν είχαν κόψει τα μαλλιά του Νί-

κολας. Αν θα έπρεπε να του αγοράσει μια μινιατούρα θεριζοαλωνιστικής μηχανής και να του τη στείλει με κάποιο ταιριαστό, ενημερωτικό, στοργικό γράμμα.

Σήμερα είδα τρεις τέτοιες μηχανές να δουλεύουν στα χωράφια του Λάνιον, και σε σκέφτηκα και σκέφτηκα πως θα σου άρεσε μια τέτοια μινιατούρα για να δεις πώς δουλεύει.

Ένα γράμμα στη λαίδη Κιλ να του το διαβάσει με θετική διάθεση και δυνατά, επειδή ο Νίκολας, ως απόλυτο αρσενικό, δε θα έβρισκε κανέναν λόγο να μπει στη διαδικασία να καταλάβει τον γραφικό χαρακτήρα της μητέρας του αφού η γιαγιά του θα ήταν πρόθυμη να του το διαβάσει δυνατά. Σκέφτηκε το άλλο γράμμα, εκείνο που θα του έστελνε μέσα από την καρδιά της.

Αγαπημένο μου παιδί, χωρίς εσένα και την Κάρα, δεν έχω λόγο ύπαρξης, σκοπό. Οδηγώ το αυτοκίνητο χωρίς συγκεκριμένη διαδρομή επειδή δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο να κάνω, και το αυτοκίνητο με πάει σε μέρη που κάποτε γνώριζα, και τα παρατηρώ κι αναρωτιέμαι ποιος μπορεί να είναι αυτός που οδηγεί την τερατώδη θεριζοαλωνιστική μηχανή, που βγάζει τα δεμάτια τα άχυρα σε στέρεα τετράγωνα όμοια με προσεκτικά δεμένα δέματα.

Οι παλιές αγροικίες με τις μεγάλες αποθήκες και τα βοηθητικά κτίσματα απλώνονταν η μια μετά την άλλη στη σειρά στα πέντε μίλια της ακτής σαν ακατέργαστες πέτρες σ' ένα τραχύ κολιέ, και δεν μπορούσες να πεις πού τέλειωναν τα λιβάδια της Πένφολντα και πού άρχιζαν εκείνα της επόμενης αγροικίας. Και ήταν σε τέτοια απόσταση οι θεριζοαλωνιστικές μηχανές, που ήταν αδύνατον να μαντέψει κανείς την ταυτότη-

τα των αντρών που τις οδηγούσαν ή τις μικροσκοπικές φιγούρες που περπατούσαν πίσω τους, δημιουργώντας με τις τσουγκράνες τους και τα δεμάτια τ' άχυρα τραχιές θημωνιές για να μείνουν και να στεγνώσουν στον ήλιο του κατακαλόκαιρου.

Δεν ήταν καν σίγουρη πως εκείνος ζούσε ακόμη εδώ, πως ακόμη καλλιεργούσε τη γη της Πένφολντα, και την ίδια στιγμή δεν μπορούσε να τον φανταστεί να υπάρχει κάπου αλλού στον κόσμο. Το μάτι του μυαλού της, σαν τους φακούς μιας μεγάλης φωτογραφικής μηχανής, ζουμάρισε ως κάτω στην πολυκοσμία του τοπίου. Και οι φιγούρες ήρθαν σε πρώτο πλάνο, τεράστιες και ξεκάθαρες, και ήταν εκείνος εκεί, ψηλά στο τιμόνι της θεριζοαλωνιστικής μηχανής, μ' ανεβασμένα τα μανίκια του πουκαμίσου στα ηλιοκαμένα μπράτσα του και τα μαλλιά του ανακατεμένα από τον αέρα. Και επειδή ήταν επικίνδυνο να πλησιάσει ακόμη πιο κοντά, η Βιρτζίνια βιάστηκε να τον φανταστεί με μια σύζυγο, που διέσχιζε τα χωράφια κρατώντας ένα καλάθι με θερμός με τσάι και ίσως κι ένα κέικ φρούτων για φάγωμα, και τη φαντάστηκε να φοράει ροζ βαμβακερό φόρεμα και μπλε ποδιά και τα μακριά της πόδια να είναι ηλιοκαμένα.

Κυρία Γιούστας Φίλιπς. Κύριος και κυρία Γιούστας Φίλιπς από την Πένφολντα.

Το αυτοκίνητο πλησίασε στην κορφή του λόφου, ο κόλπος και οι λευκές παραλίες και τα μακρινά απόκρημνα ακρωτήρια απλώθηκαν μπροστά της, και ακόμη πιο πέρα μπορούσε κανείς να δει τα σπίτια σκορπισμένα γύρω από το μπλε κύπελλο του λιμανιού και το καμπαναριό της νορμανδικής εκκλησίας του Πόρθκερις.

Το Γουίλ Χάουζ, όπου ζούσαν οι Λίνγκαρντ, με τους οποίους έμενε η Βιρτζίνια, βρισκόταν στην άλλη άκρη του Πόρθκερις. Αν ήταν κάποια ξένη, καινούργια στην περιοχή,

και την επισκεπτόταν για πρώτη φορά, θα είχε ακολουθήσει τον κεντρικό δρόμο που περνούσε μέσα από το κέντρο της πόλης κι έβγαινε από την άλλη πλευρά και θα βρισκόταν απελπιστικά παγιδευμένη στην κυκλοφορία των αυτοκινήτων που κινούνταν με πολύ χαμηλές ταχύτητες και στις ορδές των τουριστών που ξεχύνονταν χωρίς συγκεκριμένο προορισμό στα στενά πεζοδρόμια ή στεκόντουσαν στις κεντρικές γωνίες, τρώγοντας παγωτά, διαλέγοντας κάρτες ή χαζεύοντας τις βιτρίνες των μαγαζιών που ήταν γεμάτες με μπρούντζινες νεράιδες και πήλινες γοργόνες κι άλλα φρικτά κατασκευάσματα που θεωρούνταν κατάλληλα για σουβενίρ.

Αλλά, επειδή δεν ήταν ξένη, η Βιρτζίνια έστριψε και βγήκε από τον δρόμο αρκετά πριν φανούν τα σπίτια κι ακολούθησε τον άλλο στενό, όλο στροφές δρόμο, με τους ψηλούς, πυκνούς θάμνους και από τις δυο πλευρές, ως πάνω στον λόφο που δέσποζε στο πίσω μέρος της πόλης. Έκανε σαφέστατα κύκλο, διαλέγοντας την πιο μακρινή διαδρομή για το σπίτι, με τίποτε δεν κέρδισε χρόνο, αλλά τελικά βγήκε και πάλι στον κεντρικό δρόμο, μέσα από ένα τούνελ από άγρια ροδόδεντρα γύρω στα πενήντα μέτρα απόσταση από τη βασική είσοδο του Γουίλ Χάουζ.

Το σπίτι είχε λευκά κάγκελα κι έναν τραχύ ιδιωτικό δρόμο που περνούσε ανάμεσα σε φράχτες με ροζ λουλούδια εσκαλόνας. Ήταν νεο-γεωργιανού ρυθμού, με ευχάριστη διαρρύθμιση κι ένα αέτωμα πάνω από την κεντρική πόρτα. Ο ιδιωτικός δρόμος ανηφόριζε ανάμεσα σε κουρεμένα γκαζόν και παρτέρια λουλουδιών γεμάτα κίτρινες βιολέτες που με το βαρύ άρωμά τους γέμιζαν τον αέρα, και καθώς η Βιρτζίνια παρκάρει το αυτοκίνητο σ' ένα σκιερό σημείο του κήπου, κακόφωνα γαβγίσματα τάραξαν την ησυχία και η Ντόρα, το γέρικο σπάνιελ της Άλις Λίνγκαρντ, βγήκε τρέχοντας από την ανοι-

χτή εξώπορτα όπου λίγο πριν ήταν ξαπλωμένη για περισσότερη δροσιά στο παρακαταρισμένο πάτωμα του χολ.

Η Βιρτζίνια σταμάτησε να τη χαϊδέψει και να της μιλήσει κι ύστερα μπήκε στο σπίτι, βγάζοντας τα γυαλιά ηλίου επειδή, σε αντίθεση με την ηλιόλουστη μέρα στο ύπαιθρο, το σπίτι τής φάνηκε πίσσα σκοτάδι.

Από την άλλη μεριά του χολ, οι πόρτες του κήπου έμεναν ορθάνοιχτες στο αίθριο, το οποίο, λόγω του νότιου προσανατολισμού του, παγίδευε όλον τον ήλιο, και όπως ήταν φυσικό, ήταν το αγαπημένο σημείο της Άλις, ιδιαίτερα τις κρύες μέρες του χειμώνα. Σήμερα, ωστόσο, εξαιτίας της ζέστης, είχε κατεβάσει τις τέντες, κι έτσι οι χρωματιστές καρέκλες από καρραβόπανο και τα χαμηλά τραπέζια, ήδη στρωμένα με σερβίτσια του τσαγιού, διατρέχονταν από αχνές ρίγες σκιάς.

Πάνω στο τραπέζι, στη μέση του χολ, υπήρχε το απογευματινό ταχυδρομείο. Δυο γράμματα για τη Βιρτζίνια με σφραγίδες Λονδίνου. Ακούμπησε κάτω την τσάντα και τα γυαλιά ηλίου και τα πήρε. Το ένα ήταν από τη λαίδη Κιλ και το άλλο από την... Κάρα. Τα πλάγια γράμματα που είχε μάθει στο σχολείο ήταν ολοφάνερα με κόπο γραμμένα, ανυπόκριτα οικεία.

*Κυρία Α. Κιλ,
υπόψιν κυρίας Λίνγκαρντ,
Γουίλ Χάουζ,
Πόρθκερις,
Κορνονάλη.*

Κανένα λάθος, καμιά ανορθογραφία. Η Βιρτζίνια αναρωτήθηκε αν τα είχε καταφέρει μόνη της ή αν η νταντά είχε αναγκαστεί να τη βοηθήσει. Με τα γράμματα ανά χείρας, διέσχισε το χολ και βγήκε έξω, εκεί όπου καθόταν ήδη η οικοδέσποι-

νά της, ξαπλωμένη κομπά σε μια σεζλόγκ, με ένα εργόχειρο στα γόνατά της. Έφτιαχνε ένα κάλυμμα μαξιλαριού, ράβοντας ένα μεταξωτό κορδόνι γύρω από το κοραλλί βελουδινο τετράγωνο στα γόνατά της, που τα έκανε να δείχνουν σαν να είχε πέσει κάποιο τεράστιο ροζ πέταλο πάνω τους.

Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της. «Καλώς την! Αναρωτιόμουν μήπως σου είχε συμβεί κάτι. Ή αν είχες κολλήσει στην κίνηση».

Η Άλις Λίνγκαρντ ήταν μια ψηλή, μελαχρινή γυναίκα κάπου στο μεταίχμιο ανάμεσα στα τριάντα και στα σαράντα. Το καλοσχηματισμένο κορμί της ερχόταν σε αντίθεση με τα μακριά, λεπτά μπράτσα και πόδια της. Ήταν αυτό που πάντα θεωρούσε η Βιρτζίνια ως μια φίλη μέσης ηλικίας, όχι με την αυστηρότερη έννοια του όρου, αλλά επειδή ανήκε σ' εκείνη τη γενιά που βρισκόταν ανάμεσα στη Βιρτζίνια και στη μητέρα της. Ήταν, στην πραγματικότητα, μια ισόβια οικογενειακή φίλη, και χρόνια πριν είχε γίνει η μικρή παράνυμφος στον γάμο της μητέρας της Βιρτζίνια.

Η ίδια είχε παντρευτεί, δεκαοκτώ ή περίπου τόσα χρόνια πριν, τον Τομ Λίνγκαρντ, τότε νεαρό άντρα στα πρόθυρα του ν' αναλάβει τη μικρή οικογενειακή επιχείρηση Υιοί Λίνγκαρντ, η οποία κατασκεύαζε αποκλειστικά βαριά μηχανήματα στην κοντινή πόλη του Φόρμπουρν. Υπό την προεδρία του Τομ, η εταιρεία επεκτάθηκε και άκμασε, και μετά από μια σειρά επιτυχών εξαγορών, ήλεγχε τώρα μετοχές που εκτεινόταν από το Μπρίστολ έως το Σεντ Τζαστ, οι οποίες περιλάμβαναν δικαιώματα εξόρυξης, μια μικρή ναυτιλιακή εταιρεία και το εμπόριο γεωργικών μηχανημάτων.

Δεν είχαν αποκτήσει παιδιά, αλλά η Άλις είχε διοχετεύσει τα έμφυτα ταλέντα της στο σπίτι και στον κήπο της, και με την πάροδο των χρόνων είχε μετατρέψει αυτό που κάποτε εί-

χε υπάρξει ένα οίκημα χωρίς φαντασία σ' ένα γοητευτικό σπίτι με κήπο που διαρκώς τον φωτογράφιζαν και για τον οποίο έγραφαν οι συντάκτες κηπουρικής των πιο χλιδάτων περιοδικών. Δέκα χρόνια πριν, όταν η Βιρτζίνια και η μητέρα της είχαν έρθει στην Κορνούαλη να περάσουν το Πάσχα με τους Λίνγκαρντ, μόλις είχαν ξεκινήσει οι εργασίες μετατροπής. Τώρα, επιστρέφοντας στο Γουίλ Χάουζ τόσα χρόνια μετά, η Βιρτζίνια με δυσκολία αναγνώριζε το μέρος. Τα πάντα είχαν επιδέξια αλλάξει, οι ευθείες γραμμές είχαν καμπυλωθεί, περιγράμματα και όρια είχαν μαγικά μετακινηθεί. Δέντρα είχαν φυτρώσει, ρίχνοντας μακριές σκιές σε απαλά γκαζόν που έμοιαζαν να απλώνονται τόσο μακριά μέχρι εκεί που μπορούσε να φτάσει το μάτι. Ο παλιός οπωρώνας είχε μεταμορφωθεί σ' έναν άγριο κήπο όπου συνυπήρχαν τα πιο γλυκά και παλιομοδίτικα τριαντάφυλλα, κι εκεί όπου κάποτε υπήρχαν αμπελοφασουλιές και βατομουριές, τώρα ορθώνονταν μανόλιες με κρεμ λουλούδια και αζαλέες με το γνωστό έντονο άρωμά τους, τόσο ψηλές που ακόμη κι ένας άντρας δε θα μπορούσε να τις φτάσει.

Αλλά, απ' όλο το σπίτι, το αίθριο ήταν το πιο επιτυχημένο δημιούργημα της Άλις, ούτε σπίτι ούτε κήπος ουσιαστικά, αλλά η από κοινού χάρη και των δυο. Τα γεράνια ξεχύνονταν από πήλινες γλάστρες, και πάνω σ' έναν τοίχο από καφασωτό είχε αρχίσει να πειραματίζεται με μια μυστηριώδη αγράμπελη με κατακόκκινα λουλούδια. Είχε πρόσφατα αποφασίσει πως θα μπορούσε να φυτέψει επίσης μια κληματαριά, και τώρα είχε βαλθεί να ζητάει πειστικά τα φώτα των φίλων και να μελετάει ειδικά βιβλία, για να αποφασίσει τελικά ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος να ξεκινήσει να το κάνει. Η ενεργητικότητα της έδειχνε να μην έχει τελειωμό.

Η Βιρτζίνια τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε βαριά σ' αυτήν, έκπληκτη από το πόσο κουρασμένη και ζεσταμένη ένιω-

θε. Έβγαλε τα πέδιλά της και ακούμπησε τα γυμνά της πόδια σ' ένα κοντινό σκαμνί. «Δεν πήγα στο Πόρθκεις».

«Δεν πήγες; Νόμιζα πως είχες πάει στο ταχυδρομείο».

«Ήθελα απλώς μερικά γραμματόσημα. Μπορώ να τ' αγοράσω μια άλλη φορά. Υπήρχε τόσος ιδρωμένος κόσμος με τσαλακωμένα ρούχα γύρω μου, τόσο πολλά λεωφορεία, που έπαθα κλειστοφοβία και δε σταμάτησα ούτε στιγμή εκεί. Απλώς συνέχισα να οδηγώ».

«Μπορώ να σου δανείσω εγώ γραμματόσημα», της είπε η Άλις. «Θα σου σερβίρω τώρα το τσάι». Ακούμπησε κάτω το εργόχειρό της και ανασηκώθηκε για να φτάσει το τσαγερό. Αχνός αναδύθηκε από το λεπτεπίλεπτο φλιτζάνι, αρωματισμένος και αναζωογονητικός.

«Γάλα ή λεμόνι;»

«Με το λεμόνι θα ήταν πιο γευστικό».

«Και πολύ περισσότερο αναζωογονητικό, νομίζω, μια ξεστή μέρα σαν κι αυτή». Πρόσφερε στη Βιρτζίνια το φλιτζάνι και έγειρε πάλι πίσω. «Πού πήγες με το αυτοκίνητο;»

«Ορίστε;... Α, από την άλλη μεριά...»

«Στο Λαντς Εντ;»

«Όχι και τόσο μακριά. Έφτασα μόνον ως το Λάνιον. Παρκάρισα το αυτοκίνητο σ' έναν παράδρομο, ανηφόρισα λιγάκι τον λόφο και κάθισα στις φτέρες κι απόλαυσα τη θέα».

«Τόσο όμορφη», είπε η Άλις, περνώντας την κλωστή της.

«Κόβουν σανό στις φάρμες».

«Ναι, είναι ο καιρός του».

«Ποτέ δεν αλλάζει, έτσι δεν είναι; Το Λάνιον εννοώ. Κανένα καινούργιο σπίτι, κανέναν καινούργιο δρόμο, ούτε καταστήματα, ούτε πάρκα για τροχόσπιτα». Ρούφηξε μια γουλιά από το ζεματιστό λάπσανγκ σούσονγκ και μετά, προσεκτικά, ακούμπησε κάτω στο πλακοστρωμένο πάτωμα το πιατάκι με

το φλιτζάνι πλάι στην καρέκλα της. «Άλεις, ο Γιούστας Φίλιπς ασχολείται ακόμη με τις αγροτικές εργασίες της Πένφολντα;»

Η Άλεις σταμάτησε να ράβει, σήκωσε το χέρι της για να βγάλει τα σκούρα γυαλιά της και να κοιτάξει τη Βιρτζίνια. Είχε σμίξει αινιγματικά τα σκούρα φρύδια της.

«Τι ξέρεις εσύ για τον Γιούστας Φίλιπς; Από πού τον γνωρίζεις;»

«Άλεις, η μνήμη σου είναι φορική. Εσύ η ίδια ήσουν που με πήγες εκεί έξω, εσύ και ο Τομ, για ένα τεράστιο μπάριμπεκιου στους γκρεμούς της Πένφολντα. Θα πρέπει να υπήρχαν τουλάχιστον τριάντα άνθρωποι εκεί πέρα και δεν ξέρω ποιος το είχε οργανώσει, αλλά ψήσαμε λουκάνικα στη φωτιά κι ήπιαμε μπύρα από ένα βαρέλι. Α, σίγουρα το θυμάσαι, και ύστερα η κυρία Φίλιπς μάς κέρασε τσάι στην κουζίνα της!»

«Τώρα που μου το θύμισες, φυσικά και μου ήρθε στο μυαλό. Ήταν πολύ κρύα εκείνη η μέρα αλλά αρκετά όμορφη και παρακολούθησαμε το φεγγάρι να ανατέλλει πίσω από το Μπόσκοβι Χεντ. Θυμάμαι. Τώρα, ποιος ήταν εκείνος που έριξε την ιδέα για εκείνο το πάρτι; Δεν ήταν σίγουρα ο Γιούστας, εκείνος ήταν πάντα πολύ απασχολημένος με το άρμεγμα των αγελάδων του. Θα πρέπει να ήταν οι Μπάρνερτ – εκείνος ήταν γλύπτης και είχε ατελιέ για δυο περίπου χρόνια στο Πόρθκερις πριν επιστρέψει τελικά στο Λονδίνο. Η γυναίκα του έπλεκε καλάθια ή ζώνες ή κάτι, τρομερά λαϊκό, κι είχαν πολλά παιδιά που ήταν μονίμως ξυπόλυτα. Πάντα σκαρφιζόντουσαν τα πιο πρωτότυπα πάρτι. Θα πρέπει να ήταν οι Μπάρνερτ... Τι εντυπωσιακό! Τους είχα ξεχάσει εντελώς τα τελευταία χρόνια. Και όλοι μαζί πήγαμε εκεί έξω στην Πένφολντα». Αλλά σ' αυτό το σημείο η μνήμη της την πρόδωσε. Κοίταξε ανέκφραστα τη Βιρτζίνια. «Όλοι όμως; Ποιοι πήγαμε σ' εκείνο το πάρτι;»

«Η μητέρα δεν ήρθε. Είπε πως δεν ήταν του τύπου της...»

«Πόσο δίκιο είχε».

«Αλλά εσύ, εγώ και ο Τομ πήγαμε».

«Φυσικά. Ντυμένοι με ζεστά πουλόβερ και κάλτσες. Δεν είμαι σίγουρη αν φορούσα γούνινο παλτό. Αλλά μιλούσαμε για τον Γιούστας. Πόσων χρόνων ήσουν, Βιρτζίνια; Δεκαεπτά; Φαντάσου να θυμάσαι τον Γιούστας Φίλιπς μετά απ' όλα αυτά τα χρόνια».

«Δεν έχεις απαντήσει στην ερώτησή μου. Ζει ακόμη στην Πένφολντα;»

«Μιας και το αγρόκτημα ανήκε στον πατέρα του, και στον πατέρα του πατέρα του, και, απ' όσα γνωρίζω, και στον δικό του πατέρα πριν από αυτόν, πιστεύεις πραγματικά πως είναι πιθανόν ο Γιούστας να τα μάζευε και να έφευγε;»

«Υποθέτω πως όχι. Απλώς είδα να κόβουν το σανό το απόγευμα κι αναρωτήθηκα αν ήταν αυτός που οδηγούσε μια από τις θεριζοαλωνιστικές μηχανές. Δε βλέπεστε καμιά φορά, Άλις;»

«Πολύ σπάνια. Όχι επειδή δεν το θέλουμε, με καταλαβαίνεις, αλλά είναι από τους αγρότες που εργάζονται σκληρά, κι ο Τομ είναι τόσο απασχολημένος σαν μεγιστάνας που είναι, ώστε οι δρόμοι τους δε διασταυρώνονται συχνά. Εκτός από κάποιες φορές που συναντιόνται σε κάποιο κυνήγι λαγού ή στη συγκέντρωση τη δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων... ξέρεις, σε τέτοιες περιπτώσεις».

Η Βιρτζίνια πήρε πάλι το πιατάκι και το φλιτζάνι της με το τσάι και παρατήρησε για ένα λεπτό το τριαντάφυλλο που ήταν ζωγραφισμένο στο πλάι του.

«Είναι παντρεμένος», είπε.

«Το λες αυτό σαν να δηλώνεις ένα αδιάψευστο γεγονός».

«Δίκιο δεν έχω;»

«Όχι, δεν έχεις. Δεν παντρεύτηκε ποτέ. Κύριος οίδε γιατί. Πάντα πίστευα πως ήταν πολύ ελκυστικός ο ηλιοκαμένος

τύπος του, κάτι σαν τον Λόρενς της Αραβίας. Θα πρέπει να υπήρξαν αρκετές κυρίες που μαράζωναν γι' αυτόν στο Λάβιον, αλλά εκείνος αντιστάθηκε σε όλες τους. Θα πρέπει να του αρέσει αυτός ο τρόπος ζωής».

Η γυναίκα του Γιούστας, όσο γρήγορα την είχε φανταστεί, το ίδιο γρήγορα πέθανε, σαν φάντασμα που παρασύρθηκε στην ανυπαρξία από το κρύο φύσημα της πραγματικότητας. Αντί γι' αυτήν, η Βιρτζίνια είδε την κουζίνα του Πένφολντα, μελαγχολική και ακατάστατη, με τα απομεινάρια του τελευταίου γεύματος εγκαταλειμμένα πάνω στο τραπέζι, πιάτα στον νεροχύτη, ένα τασάκι γεμάτο γόπες τοιγάρων.

«Ποιος τον φροντίζει;»

«Δεν ξέρω. Η μητέρα του πέθανε πριν από δυο χρόνια, νομίζω... Δεν ξέρω τι κάνει. Ίσως να έχει προσλάβει μια σέξι οικονόμο ή να έχει σπιτώσει κάποια ερωμένη; Πραγματικά δεν ξέρω».

Και δε θα με ένοιαζε κιόλας, υπονοούσε ο τόνος της φωνής της. Είχε τελειώσει το ράψιμο του μεταξωτού κορδονιού, τώρα το ολοκλήρωνε με δυο φίνες σταθερές βελονιές και στο τέλος έσπασε την κλωστή με ένα ελαφρό τράβηγμα. «Ορίστε, τελειωσε. Δεν είναι θεϊκό το χρώμα του; Αλλά πραγματικά κάνει πολλή ζέστη για να ράβει κανείς». Το άφησε στο πλάι. «Αχ, αγαπητή μου, υποθέτω πως θα πρέπει να πάω να δω τι θα φάμε για βραδινό. Τι θα έλεγες για έναν πεντανόστιμο φρέσκο αστακό;»

«Θα έλεγα πως χαίρομαι που σε βλέπω».

Η Άλις σηκώθηκε όρθια, ξεδιπλώνοντας το ύψος της για να ορθωθεί πάνω από τη Βιρτζίνια. «Είδες τα γραμματά σου;»

«Ναι, εδώ τα έχω».

Η Άλις έσκυψε να πάρει τον δίσκο. «Θα σ' αφήσω», της είπε, «να τα διαβάσεις με την ησυχία σου».

Κρατώντας το καλύτερο για το τέλος, η Βιρτζίνια άνοιξε

πρώτο το γράμμα της πεθεράς της. Ο φάκελος ήταν σκούρος μπλε, ριγωτός, με ναυτικό μπλε ύφασμα. Το επιστολόχαρτο χοντρού, η διεύθυνση με μαύρα ανάγλυφα γράμματα στο πάνω μέρος.

Γουέλτον Γκάρντενς 32, SW8.

Αγαπητή μου Βιρτζίνια,

Ελπίζω να απολαμβάνεις αυτόν τον θαυμάσιο καιρό, έχουμε μάλλον κύμα καύσωνα και χθες έφτασε σχεδόν τους 33 βαθμούς. Υποθέτω πως κολυμπάς στην πισίνα της Άλις, είναι σκέτη απόλαυση να μην είσαι αναγκασμένη να μπαίνεις στο αυτοκίνητο για να πας στην παραλία κάθε φορά που θέλεις να κολυμπήσεις. Τα παιδιά είναι και τα δυο καλά και στέλνουν την αγάπη τους. Η νταντά τα πηγαίνει στο πάρκο κάθε μέρα και παίζουν το φαγητό τους μαζί και το τρώνε εκεί. Πήγα την Κάρα στα Χάρντς σήμερα το πρωί για να αγοράσουμε καινούργια φορέματα, ψηλώνει τόσο γρήγορα που σχεδόν δεν της μπαίνουν τα παλιά. Το ένα είναι μπλε με απλικαρισμένα λουλούδια, το άλλο ροζ με λίγο κέντημα. Νομίζω πως θα σου αρέσουν κι εσένα! Αύριο θα πάνε για τσάι στους Μάνινγκ-Πρέστον. Η νταντά ανυπομονεί να κουτσομπολέψει με τη δική τους νταντά, και η Σούζαν έχει ακριβώς τη σωστή ηλικία για την Κάρα. Θα ήταν καλό να γίνουν φίλες. Τα χαιρετίσματά μου στην Άλις, και αν θέλεις ενημέρωσέ με τότε προγραμματίζεις να επιστρέψεις στο Λονδίνο, τα καταφέρνουμε μια χαρά εδώ και δε θέλουμε να διακόψεις τις διακοπές σου για κανέναν λόγο. Πραγματικά το δικαιούσουν.

*Στοργικά,
Δωροθέα Κιλ*

Διάβασε δυο φορές το γράμμα, αναστατωμένη από αντικρουόμενα συναισθήματα. Διπλές έννοιες ξεπηδούσαν ανάμεσα από τις σχολαστικά καλοδιατυπωμένες λέξεις. Είδε τα παιδιά της στο πάρκο, το γρασίδι του Λονδίνου να έχει γίνει κίτρινο από το κύμα καύσωνα, ποδοπατημένο, ταλαιπωρημένο και λερωμένο από τις ακαθαρσίες των σκυλιών. Είδε τον λευκό από τη ζέστη πρωινό ουρανό ψηλά πάνω από τις στέγες και το μικρό κορίτσι να φοράει ρούχα που ούτε ήθελε ούτε της άρεσαν, αλλά να είναι τόσο ευγενικό που να μην μπορεί να τ' αρνηθεί. Είδε το σπίτι των Μάνινγκ-Πρέστον, ψηλό, πανομοιότυπο με τα υπόλοιπα σπίτια του δρόμου τους, με τον πλακοστρωμένο κήπο στο πίσω μέρος, όπου η κυρία Μάνινγκ-Πρέστον παρέθετε τα διάσημα κοκτέιλ πάρτι της, και όπου θα έστελναν την Κάρα και τη Σούζαν να παίξουν ενώ οι νταντάδες θα κουβέντιαζαν για σχέδια πλεξίματος και τι τρομερά μικρός ήταν ο μισθός της νταντάς Μπριγκ. Και είδε την Κάρα να στέκεται σιωπηλή, κοκαλωμένη από ντροπή, και τη Σούζαν Μάνινγκ-Πρέστον να της συμπεριφέρεται με περιφρόνηση επειδή η Κάρα φορούσε γυαλιά μυωπίας και η Σούζαν πίστευε πως ήταν βλάκας.

Και «τα καταφέρνουμε μια χαρά». Η δήλωση φάνηκε στη Βιρτζίνια εντελώς αμφίσημη. Ποιοι «τα κατάφεραν»; Η νταντά και η γιαγιά; Ή η λέξη συμπεριλάμβανε και τα παιδιά, τα παιδιά της Βιρτζίνια; Άφηναν την Κάρα να κοιμάται με τον παλιό αρκούδο της, πράγμα για το οποίο η νταντά δήλωνε απερίφραστα πως δεν ήταν υγιεινό; Θυμόντουσαν να αφήνουν πάντα ανοιχτό το φως ώστε ο Νίκολας να μπορεί να πάει στο μπάνιο τη νύχτα; Και τα αφήναν ποτέ μόνα τους, αποδιοργανωμένα, λερωμένα, ατημέλητα, να παίζουν μυστικά, άσκοπα παιχνίδια στις γωνιές του κήπου, με ένα καρύδι ίσως ή ένα φύλλο, και όλες τις φαντασιώσεις που εμπεριείχονταν στα μικρά, έξυπνα, μπερδεμένα μυαλά τους;

Ανακάλυψε πως τα χέρια της έτρεμαν. Ήταν ανόητη που βρέθηκε σε μια τέτοια κατάσταση. Η νταντά φρόντιζε τα παιδιά από τότε που γεννήθηκαν, ήξερε την ιδιοσυγκρασία τους και κανείς δε θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τους ξαφνικούς θυμούς του Νίκολας καλύτερα απ' ό,τι εκείνη.

(Αλλά θα έπρεπε να έχει τέτοιες εκρήξεις θυμού; Στα έξι του χρόνια, δε θα έπρεπε να του έχουν πια περάσει; Τι αναστάτωση ήταν αυτή που τις πυροδοτούσε;)

Και η νταντά ήταν καλοσυνάτη με την Κάρα. Της έφτιαχνε ρουχαλάκια για τις κούκλες της και έπλεκε κασκόλ και πουλόβερ για τα αρκουδάκια από μαλλιά που της είχαν περισσέψει. Και άφηγε την Κάρα να τσουλάει το παιδικό καροτσάκι της στο πάρκο· διέσχιζαν τη διασταύρωση πλάι στο Άλμπερτ Μεμόριαλ για να πάνε. (Αλλά διάβαζε στην Κάρα, τα βιβλία που η Κάρα αγαπούσε; Το *The Borrowers* και *Τα παιδιά που έβλεπαν τα τρένα να περνούν* και κάθε λέξη του *Μυστικού κήπου*.) Τα αγαπούσε τα παιδιά ή απλώς τα είχε στην κατοχή της;

Αυτές οι εντελώς οικείες ερωτήσεις εμφανίζονταν με αυξανόμενη συχνότητα στα περιθώρια του μυαλού της Βιρτζίνια. Αλλά ποτέ δεν έπαιρναν απάντηση. Ήξερε πως απέφευγε ένα ζωτικής σημασίας ζήτημα, το οποίο θα έδωχε τη δικιά της αγωνία, πάντα με κάποια δικαιολογία προς τον εαυτό της. *Δεν μπορώ να το σκεφτώ αυτό τώρα, είμαι τόσο κουρασμένη. Ίσως σε δυο χρόνια, όταν ο Νίκολας θα πάει στο ιδιωτικό σχολείο, ίσως τότε να πω στην πεθερά μου πως δε χρειάζομαι άλλο την νταντά· θα πω στην νταντά πως ήρθε η ώρα να φύγει, να βρει ένα άλλο, καινούργιο μωρό να φροντίσει. Και ίσως απλώς επειδή τώρα είμαι πολύ συναισθηματική, δε θα ήμουν καλή για τα παιδιά· θα είναι καλύτερα με την νταντά!* Όπως και να το κάνουμε, φροντίζει παιδιά εδώ και σαράντα χρόνια.

Σαν οικείο ηρεμιστικό, οι τετριμμένες δικαιολογίες την άγ-

γιξαν βολικά, αμβλύνοντας την ανήσυχη συνείδησή της. Έβαλε το μπλε γραμμά πίσω στον ακριβό φάκελό του και στράφηκε ανακουφισμένη στον δεύτερο. Αλλά η ανακούφιση ήταν σύντομη. Η Κάρα είχε δανειστεί το επιστολόχαρτο της γιαγιάς της, αλλά οι προτάσεις αυτή τη φορά δεν ήταν ούτε σχολαστικά γραμμένες ούτε καλοδιατυπωμένες. Το μελάνι ήταν μουντζουρωμένο κι οι γραμμές έβγαιναν στο περιθώριο λες και οι λέξεις κουτρουβαλούσαν απελτισμένες τον λόφο.

Αγαπημένη μου μητέρα,

Ελπίζω να περνάς καλά. Ελπίζω να είναι όμορφος ο καιρός, κάνει πολλή ζέστη εδώ στο Λονδίνο. Πρέπει να φύγω να πάω για τσάι με τη Σούζαν Μάνιγκ-Πρέστον. Δεν ξέρω τι θα παίξουμε. Χθες βράδυ ο Νίκολας άρχισε να ουρλιάζει και η γιαγιά αναγκάστηκε να του δώσει ένα χάπι. Είχε γίνει κατακόκκινος. Το ένα μάτι σε μια από τις κούκλες μου έχει βγει και δεν μπορώ να το βρω. Σε παρακαλώ να μου γράψεις σύντομα και να μου πεις πότε θα ξαναγυρίσουμε πίσω στο Κέροκτον.

Με αγάπη από την Κλάρα

ΥΓ.: Μην ξεχάσεις να γράψεις.

Δίπλωσε το γραμμά και το ακούμπησε στο πλάι. Κατά μήκος του κήπου, κατά μήκος των παρτεριών, το μπλε της πισίνας της Άλις στραφτάλιζε σαν κόσμημα. Ο δροσερός αέρας ήταν γεμάτος κελαηδίσματα πουλιών και αρώματα λουλουδιών. Από μέσα από το σπίτι μπορούσε να ακούσει τη φωνή της Άλις να μιλάει με την κυρία Τζιλκς, τη μαγείρισσα, χωρίς αμφιβολία για τον αστακό που θα τρώγανε για βραδινό.

Ένωθε ανίκανη, εντελώς ανεπαρκής. Σκέφτηκε να ζητήσει από την Άλις να φέρει εδώ τα παιδιά, και την επόμενη στιγμή ήξερε πως αυτό ήταν αδύνατον. Το σπίτι της Άλις δεν ήταν σχεδιασμένο για παιδιά, η ζωή της δεν περιλάμβανε την ενσωμάτωσή τους εκεί πέρα. Θα εκνευριζόταν χωρίς αμφιβολία με την Κάρα όταν θα ξεχνούσε να αλλάξει τις γαλότσες της, ή με τον Νικόλας όταν θα κλοτσούσε την μπάλα ποδοσφαίρου του στα όρια των πολύτιμων λουλουδιών της ή όταν θα σχεδίαζε τις «ζωγραφιές» του πάνω στην ταπετσαρία της. Γιατί δίχως την νταντά θα ήταν χωρίς αμφιβολία αφόρητος, επειδή ήταν πάντα δυο φορές περισσότερο ανυπάκουος όταν δεν τον είχε εκείνη από κοντά.

Χωρίς την νταντά. Εκείνες ήταν οι λέξεις-κλειδιά. Μόνη της. Έπρεπε να τα έχει μόνη της.

Ωστόσο η συγκεκριμένη σκέψη τη γέμιζε με τρόμο. Τι θα έκανε μαζί τους; Πού θα πήγαιναν; Σαν κεραίες οι σκέψεις της διερευνούσαν, ψάχνοντας για ιδέες. Ένα ξενοδοχείο; Αλλά τα ξενοδοχεία εδώ θα ήταν γεμάτα ασφυκτικά με καλοκαιρινούς επισκέπτες και τρομερά ακριβά. Εκτός αυτού, ο Νικόλας σε ένα ξενοδοχείο θα ήταν το ίδιο αγχωτικός με τον Νικόλας στο Γουίλ Χάουζ. Σκέφτηκε να νοικιάσει ένα τροχόσπιτο ή να κάνει κάμπινγκ μαζί τους στην παραλία, όπως οι καλοκαιρινοί χίπηδες που μετανάστευαν εκεί ανάβοντας φωτιές με ξεβρασμένα ξύλα από τη θάλασσα και κοιμόντουσαν κουλουριασμένοι στην κρύα άμμο.

Φυσικά, υπήρχε πάντα το Κέρκτον. Κάποια στιγμή θα έπρεπε να επιστρέψει. Αλλά από ένστικτο απέφευγε και μόνο τη σκέψη πως θα έπρεπε να επιστρέψουν στη Σκοτία, στο σπίτι όπου είχε ζήσει με τον Άντονι, στο μέρος όπου είχαν γεννηθεί τα παιδιά της, στο μόνο μέρος που εκείνα θεωρούσαν σπίτι τους. Καθώς σκεφτόταν το Κέρκτον, είδε σκιές δέντρων να

τρεμοπαίζουν σε γλομούς τοίχους, το παγωμένο βόρειο φως να αντανakλάται πάνω σε λευκά ταβάνια, άκουσε τον ήχο των ποδιών της να ανεβαίνουν τη λουστραρισμένη σκάλα. Σκέφτηκε τα διάφανα φθινοπωρινά απογεύματα με τα πρώτα σμήνη από πάπιες να πετούν από πάνω τους, και το πάγκο μπροστά από το σπίτι να απλώνεται ως κάτω στις όχθες του ποταμού, που, βαθύς, κυλούσε γοργά...

Ήχι. Ήχι ακόμη. Η Κάρα θα έπρεπε να περιμένει. Αργότερα ίσως θα μπορούσαν να πάνε πίσω στο Κέρκτον. Ήχι ακόμα. Πίσω της κάποια πόρτα έκλεισε με δύναμη, και επανήλθε απότομα στην πραγματικότητα με την άφιξη του Τομ Λίνγκαρντ, που επέστρεφε από τη δουλειά του. Τον άκουσε να φωνάζει την Άλις, ύστερα να πετάει τον χαρτοφύλακά του στο τραπέζι του χολ και να βγαίνει στο αίθριο ψάχνοντας τη γυναίκα του.

«Γεια σου, Βιρτζίνια». Έσκυψε και της έδωσε ένα φιλί στην κορφή του κεφαλιού της. «Ολομόναχη; Πού είναι η Άλις;»

«Ανακρίνει έναν αστακό στην κουζίνα».

«Γράμματα από τα παιδιά; Όλα καλά; Μπράβο, σπουδαία νέα...» Μια από τις ιδιαιτερότητες του Τομ ήταν πως ποτέ δεν έμπαινε στον κόπο να περιμένει απάντηση στην όποια ερώτησή του. Η Βιρτζίνια μερικές φορές αναρωτιόταν αν αυτό ήταν το μυστικό της εξαιρετικής επιτυχίας του. «Πώς πέρασες την ημέρα σου; Κάνοντας ηλιοθεραπεία; Αυτό είναι. Τι θα έλεγες να κολυμπήσεις μαζί μου τώρα; Η άσκηση θα σου κάνει καλό μετά απ' όλο αυτό το τεμπέλιασμα. Θα πείσουμε και την Άλις να έρθει...» Μπήκε με γοργά βήματα, ξεχειλίζοντας από ενέργεια, πίσω στο σπίτι και κατηφόρισε τον διάδρομο προς την κουζίνα, φωνάζοντας δυνατά τη γυναίκα του. Και η Βιρτζίνια, ευγνώμων για την καθοδήγηση, σηκώθηκε, μάζεψε την αλληλογραφία της και μπήκε μέσα υπάκουη κι ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά της να βάλει το μπικίνι της.

Η Βιρτζίνια έχει ένα κρυφό όνειρο: να της δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία με τον ψηλό, αρρενωπό αγρότη που γνώρισε κι έχασε το καλοκαίρι των δεκαεφτά της χρόνων. Ο συμβατικός γάμος με έναν αριστοκράτη που διάλεξε η μητέρα της, ο αιφνίδιος θάνατος του συζύγου της και ο αυταρχισμός της πεθεράς της και της νταντάς των παιδιών της έχουν αφήσει ανεξίτηλο το αποτύπωμά τους στην ψυχή της. Όσπου αποφασίζει να πάρει τη ζωή της στα χέρια της. Επιστρέφει στη γραφική Κορνουάλη για να νοικιάσει ένα σπιτάκι για την ίδια και τα παιδιά της. Και για να ανακαλύψει αν αυτή τη φορά μπορεί να γεμίσει ένα άδειο σπίτι με αγάπη.

*Η αφηγηματική δεινότητα της Πίλτοερ
είναι γαλήνια και γοητευτική.*

THE TIMES

*Η ιδιοφυΐα της Πίλτοερ έγκειται στη δημιουργία
πρώων για τους οποίους νοιάζεσαι πραγματικά.*

DAILY EXPRESS

Επανεκδόση του: ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3079-9

9 | 786180 | 130799 |

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 20493

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η